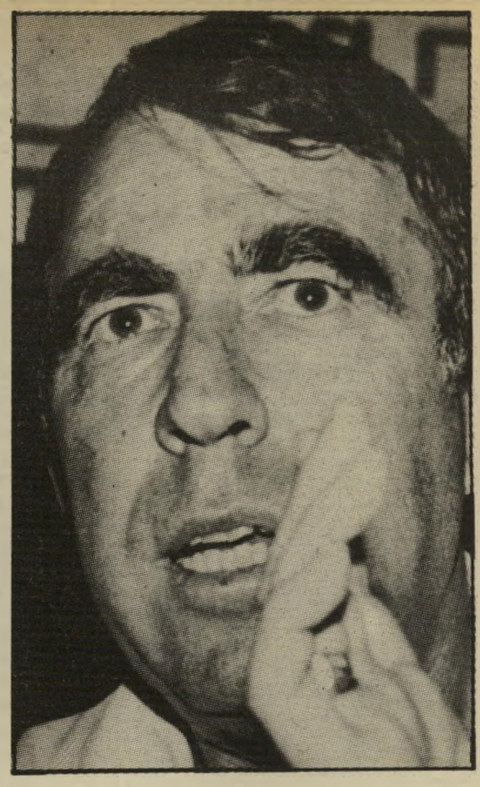

אריאל ויינשטיין:

„חברי הוועדה יכולים לעכב כספים כרצונם!"

יושב־ראש־ועדת־הכספים, חבר־הכנסת אברהם שפיר־א, הודיע השבוע כי הוא לא יחלק כספים לשום מוסד, עד שלא ייפתרו האפליות בחלוקת הכספים למוסדות הרפו־איים הדתיים.

שפירא אמר עוד שהוא לא יערוך בעתיד דיונים על חלוקת כספים לבתי־החולים הממשלתיים.

שאלתי את חבר־הכנסת אריאל ויינשטיין, חבר ועדת־הכספים ומרכז סיעת־הליכוד בוועדה זו, האם שפירא הוא מחלק הכספים של המדינה.

מן הבחינה העקרונית, הרי שהוועדה היא המחליטה על חלוקת כספים. אבל על־פי התקנון, ליו"ר הוועדה הסמכות להביא נושאים לוועדה או לעכב אותם. זוהי סמכות תקנונית, שנקבעה על־ידי הכנסת ועל־ידי המחוקק.

● מדבריך עולה כי כל חבר ועדת־הכספים יכול על־פי שרירות־ליבו שלא להעביר כספים.

לעיתים קרובות זה נכון, לפחות על־פי התקנון. אבל חברי הוועדה, כמו גם היו"ר, נבחנים לפי מידת השכלתם לנצל את התקנון הלכה למעשה. חבר־הכנסת שפירא הוא איש פוליטי, יש לו תפקיד שקיבל מכוח תפקידו הפוליטי, ואנחנו נצטרך לבחון את מעשיו הלכה למעשה.

● היו בעבר מיקרים, שכספים לא הועברו בשל החלטת חבר או חברים בוועדה?

כן. לכל חבר קיימת הזכות לעכב דיונים בוועדת־הכספים לתקופות ארוכות על־ידי פיליבסטר, או על־ידי בקשת חומר נוסף. כמה חברים בעבר עשו זאת. למשל, יאיר צבן לא נתן

הכנסת

להעביר את נושא מדרגות־המס. חברי־כנסת לא הסכימו להעביר אמיסיות לבנקים, עד שהבנקים לא הגישו לוועדה את המשכורות של 10 מנהלי־הבנקים. וגם אני לא נתתי להעביר מס־יסף, עד שלא השגתי גם לעצמאים מעוטי־יכולת מה שנתנו לשכירים.

● לפי דבריך כאן, חברי־ועדת הכספים הם למעשה הקובעים היחידים מי יקבל כסף במדינה.

במידה מסוימת זה נכון. אבל אני חוזר שוב: יש תקנון ויש גם שיקול־דעת ומידה של ניצול תקנון כזה. אני לא מאמין שחברים בוועדה יתנו לנצל לרעה את התקנון.

● כחבר ועדת־הכספים, אתה מסכים לקביעה של שפירא כי קיימת אפליה בחלוקת הכספים לבתי־החולים הדתיים?

אינני יודע אם קיימת אפליה דווקא לבתי־חולים דתיים. אבל אני בהחלט יודע שקיימת אפליה בירושלים לגבי בית־החולים ביקור־חולים. כך שריברי שפירא לא נאמרו בלי ידע. הדבר היחידי שלא מצא חן בעיניי הוא, כמובן, ההתבטאות כאילו חלוקת הכספים היא אנטי־שמית. אני חושב ששפירא, כאיש פוליטי, צריך לברור את המילים שבהן הוא משתמש.

(רונית אנטלר)

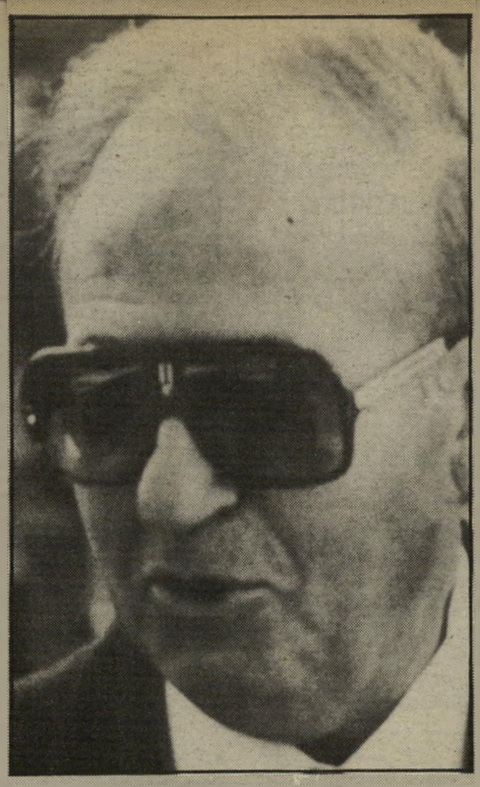

יוסף חריש:

„לקחו סמרטוט ישן והשחמשו בו שוב!"

פרשת פסק־הדין, שניתן היועץ המישפטי לממשלה יוסף חריש, עת כיהן עוד כשופט, בעניין תביעתם של האחים הקבלנים בכור מרמת־גן נגד הוועדה המקומית לתיכנון ובנייה, חזרה בשבוע שעבר לכותרות. נטען נגד חריש כאילו שיפץ את פסק־הדין בהיותו יועץ מישפטי לממשלה. מייד גם היו חברי־כנסת שהצטרפו לכותרות ודרשו את ראשו של חריש. הפעם היו אלה רן כהן ומרדכי וירשובי־

מישפט

סקי. חריש גזר על עצמו שתיקה ממושכת במשך כל הפרשה.

● מדוע אינך מגיב?

משום שאני מכהן בתפקיד כזה שאני חש עצמי מחוייב שלא להגיב.

● הפרשה היתה בכותרות מזמן.

מאוד מזמן.

● אם כן, כיצד חזרה לכותרות?

אולי תספרי לי את: לקחו סמרטוט ישן והשתמשו בו עוד פעם. כדי לנגח כל מיני אנשים. הדוח נמצא אצל חבר־הכנסת וירשובי־סקי מזה חודשיים. והו דוח הגלוי לכל.

● מה האמת ברבר השמועות, באילו שקלת להתפטר?

תשאלי את מי שדאג להפיץ את השמועות האלה. לא שקלתי ואיני שוקל להתפטר. ודאי שלא בגלל עניין כזה.

(דפנה ברק)

עמי גלוסקא:

„לא יהיה עץ אשוח במישכן של הנשיא!"

במשך שמונת ימי־החנוכה ניצבת לה בבית הלבן, בוושינגטון, לצד עץ־אשוח גדול, גם חנוכיה. זאת לפי בקשתו המפורשת של הנשיא רונלד רגן, שרצה לבטא את רחשי־ליבו ביחס לקהילה היהודית היושבת בארצו.

שאלתי את דובר לישכת הנשיא שלנו, עמי גלוסקא, האם יתכן שלצד החנוכיה יוצב בבית נשיא מדינת־ישראל עץ־אשוח, כדי לשמח את לבבם של הנוצרים הגרים בארצנו.

את צוחקת?

● לא, אני מאוד רצינית.

אני רוצה להגיד לך שכאשר נגיע, אם נגיע, למעמד שבו תעמוד בבית־הנשיא חנוכיה, עץ־אשוח ואולי איזה סמל מוסלמי, תדעי שהגיעו ימות־המשיח.

דת

● אני בעצם לא מבינה למה. הרי ברור לכל שזה אקט של כבוד. רגן לא התגייר פיתאום השבוע, הוא רק רוצה להגיד שהוא מכבד את היהודים. אנחנו לא יכולים לכבד את הנוצרים?

כמו שאני מכיר את הלך־הרוחות בעמנו, ואני לא מדבר דווקא על החוגים הדתיים הפנאטיים, אלא על כל עם ישראל, אני אומר לך — זה לא יעבור.

● ואולי זה כן יעבור, אלא שאף אחד לא העלה בדעתו שאפשר להציע הצעה כזאת?

נכון, אף אחד לא יציע הצעה כזאת, כי ברור שהיא לא תתקבל. ואפילו לא ידונו בה באופן רציני.

● עזוב לרגע עם ישראל. לך אישית היה מפריע, אילו בבית־הנשיא היה גם עץ־אשוח?

אני לא אנקוט עמדה לגבי הדבר הזה, כי בתפקידי כל תשובה שלי יכולה לעורר פולמוס.

● תודה וחג שמח.

חג שמח גם לך.

(דניאלה שמי)